

fața glonțului

”

Sfântul Nicolae Verimirovici spune că așa cum soldatul se duce la război nu ca să rămână la război, ci ca să se termine mai repede și ca să se întoarcă la soția care-l dorește și la copiii care-l așteaptă plângând, tot așa este lăsat și creștinul în lume. Nu ca să rămână în lume. Ci să se întoarcă acasă. Și acasă înseamnă Împărăția lui Dumnezeu!

”

Preot militar Marius Guguci

dislocare – pentru ca militarii români să aibă permanent acces la spovedanie, împărțit și rugăciune sau la un sfat. Despre cea de-a doua misiune în Afganistan, când a însoțit Batalionul 280 Infanterie Mecanizată din Focșani, părintele Alexandru Tudose ne povestește: *Unitatea noastră era răspândită pe o distanță de 70 de kilometri. Cu aprobarea și susținerea comandantului, vizitam, o dată pe lună, fiecare bază militară. M-am deplasat pe roți sau cu elicopterul. Am călătorit cu militarii și am trăit alături de ei evenimente grele. 10 din cele 12 plutoane ale batalionului au practicat rugăciunea comună (vezi foto) la plecarea în fiecare misiune, din inițiativă proprie, cu sau fără mine. Este un serviciu religios scurt, de maximum un minut: se rostește Tatăl nostru, care este o rugăciune completă, Doamne ajută! și se face miruirea, chiar și în lipsa preotului. Și de acasă veneau încercări. Militarii au pierdut părinți, rude, și atunci le eram alături, oficiind slujbe de pomenire. La prima sa plecare în teatrul de operații, părintele Tudose, preot al garnizoanei Buzău, a avut o sursă neprețuită de informații despre ceea ce înseamnă războiul: Dețin un jurnal scris de mână, al părintelui Marin Dumitrescu. În 1941, a plecat pe front cu un batalion de vânători de munte și a fost unul dintre puținii supraviețuitori. A fost un fin observator al războiului, cu traumele lui, și a întocmit un jurnal detaliat, cu hărți și cimitire unde sunt înmormântați militarii. Povestește că a fost nevoit să parcurgă 1.000 de kilometri, mergând pe jos.*

Rugăciune comună înaintea misiunii de patrulare, Afganistan (2012).

Toți preoții se roagă, la Sfânta Liturghie, pentru ostașii țării. Dar, mai întâi, se roagă pentru pacea întregii lumi. Noi nu ne dorim să participăm la război, decât dacă este necesar. Iar dacă este necesar, preotul nu se dă înapoi. Pentru că el, reprezentant al lui Dumnezeu fiind, este singurul lucru real într-o lume ieșită din real. Războiul este o ieșire din normal. Iar realitatea Împărăției lui Dumnezeu este prezentă și în mijlocul războiului. De fapt, își mai amintește părintele Marius Guguci, când am fost în Bosnia, însoțind, doar pe perioada Paștelui, o escadrilă de elicoptere de la Baza 90, am hotărât cu cei de acolo să vorbească cu cei de acasă și, la o anumită oră stabilită, să se roage împreună. Astfel, să se întâlnească, dincolo de spațiu și timp, în rugăciune, înaintea lui Dumnezeu. Mi s-a părut un lucru mare că au acceptat. Vedeți, și pe front se pot depăși barierele acestea ale spațiului și ale timpului.

Sfatul înțeleptului călugăr sihastru a fost mult prețuit pe meleagurile acestei țări. Și este de căutat și de folosit oricând. Pentru că vorbim despre oameni luminați, să ne amintim de pilda blândului părinte Ilie Cleopa, un duhovnic

Ceremonial religios înainte de începerea luptei, 1916.

atât de cunoscut. Spunea că este un simplu oier. În fapt, era o enciclopedie de cultură. În primul rând, părintele Cleopa și-a dorit să-l cunoască pe Dumnezeu. Într-adevăr, a stat la oi, dar a stat la oi cu cartea în mână. Nu se poate fără cunoaștere! Părintele Cleopa a fost un autodidact, care a rămas sub streșina bisericii, cu povățuitori alături de el. Iar ca el au fost mulți și încă mulți asemenea călugări le-au rămas ucenici și se roagă necontenit pentru acest popor, răspândiți, neștiuți, în munți. Pentru că tot vorbim despre preoții de pe front, unii dintre marii duhovnici ai acestei țări au luat parte la primul mare conflict armat al României, Războiul de Independență, la războiul din 1913 – cel de Al Doilea Război Balcanic – și, pentru meritele pe care le-au avut, unii ca sanitari, alții ca preoți, au fost hirotoniți și au ajuns, cu mila lui Dumnezeu, la vârste înaintate și au făcut mult bine acestei țări, adaugă părintele Guguci.

Nu doar preotul militar s-a implicat pentru ajutarea ostașilor, ci și biserica, în calitate de instituție, cu acordul comandanților. Foarte puțini știu despre activitatea preoților militari din Primul Război Mondial și unul dintre ei este părintele Marius Guguci, care ne-a însoțit

permanent în descifrarea acestui subiect: *Este uimitor ce au făcut oamenii aceștia oriunde pe front. Pe lângă datoria lor de a sta lângă răniți, de a-i încuraja pe cei care luptau, preoții militari le duceau anafură și aghiazmă dimineața, prin tranșee, și le trecea glonțul pe la ureche. Poate era apa până-n gât. Oamenii aceștia și-au făcut timp să facă profilaxia bolilor contagioase; și-au făcut timp să înființeze cantine pentru copii orfani și pentru bătrâni; au găsit vreme să facă biblioteci de front! Unele numărau între 100 și 300 de volume. Au făcut pe dascălii și învățătorii în școlile unde profesorii au fugit de teama războiului. Nu erau obligați să rămână, dar preoții au insistat ca acei copii care au rămas pe loc, cu bunicii lor, să nu piardă școala. Și le-au predat matematică, geografie, limba română... ce se pricepeau ei, dar au făcut-o!*

Preoții militari, patrioți înflăcărați, continuă să aducă pilde uimitoare de viață prin propriile exemple. În plus, să reamintim doar două versuri ale Imnului Național: *Preoți, cu crucea-n frunte căci oastea e creștină, / Deviza-i libertate și scopul ei preasfânt.* Pentru că temelia poporului român aceasta a fost, este și va rămâne credința. ■

